Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1914* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 22*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

— Τώρα ἐξηγοῦνται τὰ πάντα! εἶπεν. Εἴμεθα στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ κακούργου καὶ εἶνε πολὺ πιθανόν, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀπολύσῃ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἀ! θὰ τοῦ κοστίσῃ πολὺ ἀκριβὰ τοῦ μπαμπᾶ σου ὁ κύριος κυπέρπλουτος Ἄγγλος!» Ὅσο διὰ τὸν Μαρκήσιον, αὐτὸς βέβαια εἶνε ὑπάλληλος τοῦ Δίκ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσύστησεν εἰς τὸν κ. Ρισανέλ ὡς γραμματέα. Εἶχε διαταγὴ νὰ μᾶς κουβαλήσῃ ἐδῶ καὶ τώρα πρέπει νὰ περιμένωμε ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ Κατακτητής, ποὺ θὰ εἶνε ὁλόενα στὸ Λονδῖνον, ἢ στὸ Βερολῖνον, ἢ στὴν Ἀμερικήν...

— Ὄχι, μικροί μου φίλοι! Ὁ Δίκ εἶνε πολὺ πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε!

Καὶ συγχρόνως μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, μία κρυφὴ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἕνας νέος κύριος, πολὺ κομψός, μὲ λευκὴν λινὴν φορεσιάν, μὲ ὑποκάμισον ἀπὸ σετακρούταν καὶ μὲ κόκκινες παντοῦφλες, παρουσιάσθη εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς ἀπὸ μηχανῆς.

Ὁ ἀρχιληστής.

Μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον καὶ μυστηριώδη ἐμφάνισιν, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν ἐφαίνετο ἐπικίνδυνος.

Οἱ τρόποι του ἦσαν γλυκεῖς. Ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία του ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο γαλανὰ μάτια, ζωηρὰ βεβαίως, ἀλλὰ καὶ τρυφερά, καὶ θωπευτικά, ὅπως τὸ στιλπνὸν τρίχωμα τοῦ λεπτοῦ ξανθοῦ μύστακός του. Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἦτο ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον παρίστανεν ἡ εἰκών. Οἱ δύο φυλακισμένοι εἶχαν ἐμπρός των τὸν κ. Δίκ, τὸν ἐπιλεγόμενον Κατακτητὴν καὶ τρομοκρατοῦντα τοὺς δύο κόσμους!

«Ἕνας νέος κύριος, πολὺ κομψός, παρουσιάσθη εἰς τὴν αἴθουσαν.»
(Σελ. 173, στ. α'.)

Ὁ κ. Δίκ δὲν ὡμιλοῦσεν. Ἐφαίνετο προσφερόμενος μ' ἐμπιστοσύνην εἰς τ' ἀνήσυχα βλέμματα τῶν νεαρῶν αἰχμαλώτων του.

Ἔπειτα ἄναψεν ἕνα σιγαρέττο, ποὺ τὸ ἔβγαλεν ἀπὸ μίαν κομψοτάτην χρυσῆν θήκην, κ' ἐκύτταξεν ὄχι ἄνευ ἐκπλήξεως τὸ ἀνοικτὸν ἐρμάρι καὶ τὸ βιβλίον ποὺ ἦτο εἰς τὸ τραπέζι.

— Κύριε Λουλοῦ καὶ κύριε Τζούλη, εἶπε τέλος· εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ βλέπω, ὅτι ἠύρατε τρόπον διὰ νὰ περνᾶτε τὰς ὥρας σας. Οἱ ἀνόητοι ὑπηρέται μου ἐξέχασαν νὰ σᾶς ἀνοίξουν τὴν βιβλιοθήκην κ' ἐκάματε πολὺ καλὰ ποὺ ἐλάβατε αὐτὴν τὴν φροντίδα μόνοι σας.

Ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, ὁ κομψὸς κύριος ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἄγκιστρον ποὺ κατεσκεύασε τόσον ἐπιτηδείως ὁ μαθητευόμενος, καὶ τὸ ἐκύτταξε προσεκτικῶς.

— Ὡραία ἐργασία! ἀνέκραξε ρίπτων τὸ ἐργαλεῖον εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπω, ὅτι ὁ κ. Τζούλης εἶνε πολὺ ἔξυπνος καὶ πολὺ ἐπιτήδειο παιδί.

— Ὅ,τι μπορῶ, κάμνω! ἀπεκρίθη ὁ μαθητευόμενος, κολακευθεὶς ἀπὸ τὰ φιλοφρονήματα αὐτά, καὶ ἂς ἦταν εἰρωνικά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Δίκ εἶχεν ἐξαπλωθῆ ἐπιχαρίτως εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουλού, ὁ ὁποῖος, ἔκπληκτος καὶ τρομαγμένος, δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

— Λοιπόν, μικρέ μου φίλε, πῶς σοῦ ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς τὸ περίφημον αὐτὸ ταξεῖδι τοῦ Μαρόκου; τί ἐντύπωσιν σοῦ ἔκαμεν ὁ τόπος;

Ὁ Λουλοῦ δὲν ἤξευρε τί

ν' ἀπαντήσῃ. Ὅλ' αὐτὰ ποῦ τοῦ συνέβησαν, ἦσαν τόσον παράξενα καὶ τόσον ὀλίγον τὰ ἐννοοῦσε! Δι' αὐτὸ ἐπροτίμησε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτός:

— Μοῦ κάμνετε, κύριε, τὴν χάριν νὰ μὲ πληροφορήσετε διὰ τοὺς γονεῖς μου καὶ νὰ μοῦ πῆτε, ἂν θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξα-

«Ὁ κ. Δὶκ ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ τὰ ποτά...» (Σελ. 174, στ. 6')

ναΐδω γρήγορα; Φαντάζομαι πόσο θάννησυχοῦν γιὰ μένα!...

Ὁ κ. Δὶκ ὑπέλαβε:

— Εἶμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι ὁ μπαμπᾶς, ὁ λαμπρός μου φίλος, καθὼς καὶ ἡ κυρία μητέρα σου, εἶνε ἐξαίρετα εἰς τὴν ὑγείαν των. Τώρα βέβαια θὰ εὑρίσκωνται εἰς τὸ Μαρρακέκ, καὶ θὰ καλοπερνοῦν.

Ὁ Λουλού, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πληροφορίαν, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του:

— Καὶ πότε θὰ μπορέσω νὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ;

Ὁ λῃστὴς ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μπᾶ; ἔκαμε· τόσο πολὺ βιάζεσαι λοιπὸν νὰ μὲ ἀφίσῃς; Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ καυχηθῶ, φίλε μου, μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι ἔχεις ἄδικο, διότι δύσκολα εἰμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ Μαρόκον φιλοξενία τελειοτέρα ἀπὸ αὐτὴν ποῦ σοῦ προσφέρω. Δὲν ἔχεις ἰδέαν πόσον ἄγριος εἶνε ἀκόμη αὐτὸς ὁ τόπος! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ οὔτε ἕνα σιγαρέττο, οὔτε μία σαμπάνια τῆς προκοπῆς... Εὐτυχῶς ἔχω κάμῃ ἄφθονες προμήθειες κ' ἐδῶ-πέρα δὲν μᾶς λείπει τίποτε. Νά, θέλεις τώρα νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα *κοκτάϊλ*; Θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν πίνουν καλλίτερο εἰς τὰ *μπὰρ* τῶν βουλεβάρων.

Βεβαίως ὁ λῃστὴς θὰ ἤγγισε μὲ τὸ πόδι κάποιον ἠλεκτρικὸν κουδοῦνι τοποθετημένον ὑπὸ τὴν τράπεζαν· διότι, μετ' ὀλίγα λεπτά, ἐκτύπησεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος ὑπηρέτης, τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ εἶχαν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των, εἰσῆλθεν. Ἐκραταιοῦσε μεγαλοπρεπῶς ἕνα δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον δοχεῖα μὲ πάγον, καλαμάκια, ποτήρια καὶ διάφορα μπουκάλια.

Τάφισεν ὅλα εἰς τὸ τραπεζάκι καὶ, ἀνταλλάξας βλέμμα μὲ τὸν κύριόν του, ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Τότε ὁ κ. Δὶκ ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ τὰ ποτά. Μεταγγίζων δὲ καὶ ἀνακατεύων, μὲ ἔκτακτον πραγματικῶς δεξιότητα, ὡμίλοῦσεν ὁλονέν:

«Ὑπάρχουν, ἔλεγε, ἑκατὸν ὀγδόντα ἐξ διάφοροι τρόποι παρασκευῆς τοῦ *κοκτάϊλ*. Εἰς τὸ Σχολεῖον βέβαια δὲν τοὺς διδάσκεσθε· νομίζω ὅμως ὅτι θὰ ἔκαμναν πολὺ καλλίτερα ἂν σᾶς ἐδίδασκαν τέτοια χρήσιμα πράγματα, παρὰ ξηρὰ λατινικά. Ἐγώ, παραδείγματος χάριν, ἤμουν ὁ ἀμελέστερος μαθητής· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδισε, μικρέ μου φίλε, νὰ γίνω ἄνθρωπος καὶ νὰ τραβήξω μπροστά.

Ὁ Τζούλης ὁμιλεῖ πολύ.

Ὁ Τζούλης ἐσιωποῦσε πρὸ πολλῆς ὥρας καὶ ἡ γλῶσσά του, φυσικά, τὸν ἔτρωγεν. Ἡ ἐπιθυμία του τώρα ἦτο νὰ πιστοποιηθῇ μὲ καμμίαν δηκτικὴν ἀστειότητα εἰς τὸν λῃστὴν αὐτόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὕφος τὸν ἐξώργιζε. Δι' αὐτὸ ἥρπασε τὴν παρουσιασθεῖσαν εὐκαιρίαν καὶ ἀνέκραξε:

— Πραγματικῶς, κύριε Δίκ, κατορθώσατε νὰ δημιουργήσετε μίαν πολὺ λαμπρὰν θέσιν εἰς τὸν κόσμον τῶν μεγάλων λῃστῶν.

Ὁ Λουλοὺ ἐφοβήθη πολὺ ἀκούσας τὸν φίλον του νὰ ὁμιλῇ μὲ τόσην αὐθάδειαν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἀλλ' ὁ κ. Δὶκ δὲν ἐφάνη διόλου δυσαρεστηθεὶς ἀπὸ τὸ παράξενον φιλοφρόνημα τοῦ μαθητευομένου. Ἀπεναντίας ἔδειξεν ὅτι ἐκολακεύθη, καὶ ἀπεκρίθη:

— Ναί, παιδιά μου, εἰς τὴν ἐποχήν μας ποῦ εἶνε τόσο δύσκολον νὰ εὐδοκιμήσῃ κανεὶς, ἐγὼ καυχῶμαι, ὅτι εὐδοκίμησα εἰς τὸ στάδιον ποῦ ἐξέλεξα. Ἤρχισα ἀπὸ ἁπλοῦς λωποδύτης καὶ σήμερον εἶμαι ἀρχηγὸς μιᾶς λῃστοσυμμορίας μὲ κεφάλαιον πενῆντα ἑκατομμύρια! Ὅπως λέγει ἀκριβέστατα καὶ ἡ ἐφημερίς ποῦ ἐδιαβάσατε, ἔχω ὑποκαταστήματα εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ διευθύνω ἕνα στρατὸν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους, ποῦ μοῦ εἶνε ἀφοσιωμένοι μέχρι θανάτου. Ἰδοὺ τί κατορθώνει κανείς, μικροί μου φίλοι, ὅταν ἔχῃ φρόνησιν, ἐπιμονὴν καὶ ἀφοβίαν.

Τοὺς εἶπεν ἀκόμη καὶ ἄλλα πολλά, πίνων ὁλονὲν μαζί των τὸ *κοκτάϊλ*. Ἄνθρωπος ἄνευ ἠθικοῦ αἰσθήματος πλέον, ἐκαυχᾶτο πραγματικῶς, ὅτι δὲν ἦτο κοινὸς κλέπτης, ἀλλὰ μέγας ἐπιχειρηματίας, καλλιτέχνης εἰς τὸ εἶδός του, ἡγεμὼν κερδίζων διὰ τοῦ στρατοῦ του ἑκατομμύρια, ὅπως ἄλλοι κερδίζουν μάχας. Ὡμιλοῦσε δὲ τόσον εὔμορφα, μὲ τόσην χάριν, μὲ τόσην πειθώ, ὥστε ὁ Λουλοὺ ἤρχισε νὰ τὸν θαυμάζῃ καὶ νὰ τὸν πιστεύῃ.

Ὁ Τζούλης ὅμως, πρακτικώτερος, γνωρίζων καλλίτερα τὸν κόσμον, δὲν παρεπλανήθη τόσον εὔκολα, καὶ μὲ μίαν λέξιν ἔβαλε τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των.

— Μάλιστα, εἶπεν, ὅλ' αὐτὰ εἶνε ὡραῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερα κλέβετε ἑκατομμύριο, ἀντὶ νὰ κλέβετε πεντόφραγκα, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶσθε κάτι τίμιος ἄνθρωπος... Κατὰ διαταγήν σας βέβαια μοῦ ἔσφυξαν τὰ πόδια καὶ μ' ἐβασάνισαν στὸν χείμαρρο!

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ κ. Δὶκ ἐσηκώθη ἀποτόμως.

— Τί λές, μικρέ; ἀνέκραξε· σ' ἐβασάνισαν; καὶ γιατί;

— Πῶς; ἔκαμεν ὁ Τζούλης· δὲν τὸ ξέρατε;... Τοῦ κεφαλιοῦ του λοιπὸν ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ παλιόσκυλο, ὁ Μαρκήσιος;

Κ' ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ πῶς ὁ κ. Δυπόν, ὑποπτευθεὶς ὅτι κατεῖχε τὰ δύο ἑκατομμύρια τοῦ κ. Ρισανέλ, ἐδοκίμασε νὰ τοῦ τὰ πάρῃ διὰ βασανιστηρίων.

«Θὰ μοῦ πῆς ὅμως καὶ ποῦ ἔκρυψες ἐκεῖνα τὰ δυὸ ἑκατομμύρια...» (Σελ. 175, στ. α')

Ὁ κ. Δὶκ ἐθημάτιζεν εἰς τὴν αἴθουσαν σκεπτικός. Ἔξαφνα ἐσταμάτισεν ἐνώπιον τοῦ Τζούλη, καὶ κυττάζων αὐτὸν ἀτενῶς, τῷ εἶπε:

— Καλὰ ἔκαμες, παιδί μου, ποῦ μοῦ μίλησες μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μ' ἐμπιστοσύνην. Θὰ μοῦ πῆς ὅμως καὶ ποῦ ἔκρυψες ἐκεῖνα τὰ δυὸ ἑκατομμύρια. Ἀ, ἐμένα θὰ μοῦ τὸ πῆς!

Τότε ἐνόησεν ὁ Τζούλης τὸ μεγάλο λάθος ποῦ εἶχε κάμῃ. Ὡρισμένως ἡ γλῶσσά του ἔτρεχε πολὺ καὶ τοῦ ἔπαιζε πολὺ ἄσχημα παιγνίδια.

Ὁ γραμματεὺς θὰ περιωρίσθη νὰ εἴπῃ ἁπλῶς εἰς τὸν προϊστάμενόν του ὅτι τὰ δύο ἑκατομμύρια δὲν εὑρέθησαν ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ. Θὰ ἔκρινεν ἴσως περιττὸν νὰ διηγηθῇ πῶς τὸν ἐξεγέλασεν ὁ κ. Ρισανέλ καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὰ χρήματα, ἐμπιστευθεὶς αὐτὰ εἰς τὸν Τζούλην.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι αὐτός, ἀπερισκέπτως, ἔδωσεν εἰς τὸν φοβερὸν ἀρχιλῃστὴν τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἠγνόει!

Οἱ ὅροι τοῦ Κατακτητοῦ.

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Πάει, ἐφώναξε, τὴν ἔπαθα!... Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι!

Ὁ ἀρχιλῃστὴς προσεπάθησε νὰ τὸν μεταπείσῃ.

— Μὰ ὄχι, τῷ εἶπε, δὲν ἔκαμες καμμιὰ ἀνοησία. Θὰ κατακτήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, ἂν μοῦ δώσῃς τὸν τρόπον νὰ βρῶ τὰ δύο αὐτὰ ἑκατομμύρια. Θὰ εἶνε τὰ λύτρα τὰ δικά σου. Ἐγώ, ἂν δὲν μοῦ κάμῃς τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο, βεβαίως δὲν θὰ σάφισω πολὺ γρήγορα...

— Καὶ τί θὰ μὲ κάμετε τότε; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης.

— Ἁπλούστατα, θὰ σὲ κατατάξω εἰς τοὺς μαθητάς μου.

Ὁ Τζούλης ἀνεπήδησε μὲ ἀγανάκτησιν.

— Σᾶς λέγω λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐφώναξεν, ὅτι ἔχετε πολὺ μεγάλο λάθος! Οὔτε μαθητής σας θὰ γίνω, οὔτε θὰ σᾶς πῶ, ὅπως δὲν τὸ εἶπα καὶ στὸν Δυπόν σας, ποῦ ἔκρυψα τὰ χρήματα ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθησαν. Βάλτε το αὐτὸ καλὰ στὸ νοῦ σας, κύριε ἀρχιλῃστά!

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς τὸ μυστικό σου; ἐπέμενεν ὁ κ. Δίκ.

— Ποτέ!

— Παιδί ποῦ εἶσαι!

— Μήπως θὰ μοῦ κάμετε καὶ σεῖς βασανιστήρια;

Ὁ ἀρχηγὸς ἀνένευσε περιφρονητικῶς.

— Ὄχι, εἶπεν, ἐγὼ ἔχω ἀσφαλέστερα μέσα... Ἀλλ' ἀρκετὰ εἴπαμε γιὰ σένα. Ἂς μιλήσωμε τώρα καὶ γιὰ τὸ μικρὸ σου φίλο.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Τζούλης θυμωμένος· αὐτὸς σᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, γιατὶ εἶνε ποιὸ πλούσιος.

Ὁ κ. Δὶκ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ, ἀπαθὴς πάντοτε, ἐξηκολούθησε:

— Μικρέ μου Λουλού, πρέπει νὰ μάθῃς τὴν τύχην ποῦ σὲ περιμένει ἐδῶ. Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, γιατὶ θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν εἶνε τίποτε φοβερό.

— Ἀχ, πῆτέ μου γρήγορα, κύριε! παρεκάλεσεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου.

— Ἰδού, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δίκ. Ἀπόψε θὰ γράψῃς στὸν πατέρα σου ἕνα γράμμα καὶ θὰ τοῦ λέγῃς ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὅτι καλοπερνᾷς εἰς τὸν πύργον μου, ἀλλ' ὅτι τὸν ἐπεθύμησες καὶ τὸν παρακαλεῖς νὰ κάμῃ τὸ γρηγορώτερον ὅ,τι πρέπει διὰ νὰ σ' ἐλευθερώσῃ.

— Καί;... ἠρώτησεν ὁ μικρός· θὰ μὲ στείλετε ἔπειτα στὸν μπαμπᾶ;

Ὁ κ. Δὶκ ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ἀ, ὄχι τόσο γρήγορα, εἶπε. Πρέπει πρῶτα νὰ γίνουν μερικαὶ μικραὶ διατυπώσεις. Ἐννοεῖς καλά, ὅτι δὲν σ' ἐκουβάλησα στὸ Κασμπᾶ μὲ τόσα ἔξοδα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὲ φιλοξενήσω!...

— Βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ Τζούλης, ὁ κ. Ρισανὲλ πρέπει νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα!..

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Βασιλίσσης, ἐδόθη τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, κοσμοβριθές, ἡ ἑορτὴ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Τὸ πρόγραμμά της ἀπετελεῖτο ἐλόκληρον ἀπὸ ἑλληνικοὺς χορούς· καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀληθῶς θαυμασία αὐτὴ ἐπίδειξις τῆς «πατρίου ὀρχήσεως», συνειργάσθησαν μὲ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων: τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τὸ μουσικὸν μέρος, ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ Μεταξᾶ, ἀποστείλασα τοὺς χαριτωμένους μικροὺς φουστανελλάδες της, καὶ ἡ Χορῳδία τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπάνω ἀπὸ διακόσια κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, μικρὰ καὶ μεγάλα, καθὼς καὶ ἀγοράκια, διῃρημένα εἰς «ὁμάδας» καὶ περιβεβλημένα μὲ καμάρι τὰς ἰδιαιτέρας ἐνδυμασίας ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, παρήλασαν πρὸ τῶν ἀναριθμήτων θεατῶν καὶ ἐχόρευσαν τεχνικώτατα ὅλων αὐτῶν τῶν τόπων τοὺς ἰδιοτέρους χορούς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔγεινε μία μεγαλοπρεπὴς παρέλασις «ἀρχαϊκή» ἀπὸ αὐλητρίδας, κανηφόρους καὶ χορευτρίας. Ἦτο ὡς διὰ νὰ δειχθῇ ἡ ἑνότη, ἡ συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῶν αἰώνων καὶ ἡ κατακληκτικὴ ὁμοιότης τῶν ἀρχαίων πρὸς τὰ σημερινά... Ἔπειτα παρήλασαν αἱ ὁμάδες τῶν χωρίων τῆς Ἀττικῆς, τῆς Σαλαμῖνος, τῆς Κορίνθου, τῶν Μεγάρων. Καὶ αἱ ὡραῖαι αὐταὶ βλαχοπουλαι ἐχόρευσαν, μὲ συνοδείαν πάντοτε ἐρχήστρας καὶ χορῳδίας, τὸν κλέφτικον καὶ τὴν πράταν. Ἔπειτα ἐχορεύθη ὁ ὡραιότατος Πεντοζάλης ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῆς Κρήτης. Ἔπειτα οἱ θεσσαλικοὶ καὶ μακεδονικοὶ χοροί, ἀπὸ τὰς ὁμάδας τοῦ Πηλίου, τοῦ Κάμπου, τοῦ Τρίκερι, κτλ. Ἔπειτα ὁ συρτός, ὁ τσαμωνιός, ὁ ἠπειρωτικός, ὁ κρητικὸς πυρρίχιος, ἡ σούστα, καὶ τέλος ὁ νησιωτικὸς μπάλος, ὁ θεαματικώτατος, ἀπὸ τὰς ὁμάδας τῆς Πελοποννήσου, τῆς Μάνης, τῆς Χίου, τῆς Μυτιλήνης, τῶν Ἰονίων νήσων, τοῦ Σουλίου, τῶν Ἰωαννίνων, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ τῶν Δωδεκανήσων.

Βλέπετε, ὅτι ὅλη ἡ Ἑλλάς, ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς ἀντιπροσωπεύθη ἐκεῖ μὲ τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, μὲ τοὺς ἐθνικοὺς χορούς καὶ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν καὶ ποίησιν αὐτῶν τῶν χορῶν. Ἦτο κάτι ὡραῖον! Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, μὲ τὴν κυρίαν Παρρὲν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὲ τὴν κυρίαν Κρεστενίτου, ἡ ὁποία μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ἐδίδαξεν εἰς τὰ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν νὰ χορεύουν ἑλληνικὰ καὶ ἐπανέφερεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας τὴν λησμονημένην ἐθνικὴν ὄρχησιν,— εἶνε ἄξιον συγχαρητηρίων. Τὸ ἔργον του αὐτό, καλλιτεχνικὸν συγχρόνως καὶ πατριωτικόν, ἐγκήτευσε καὶ τὸν Κάϊζερ εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁ ὁποῖος τόσον ἐνθουσιάσθη, ὥστε εἶπεν, ὅτι αἱ δύο τελευταῖαι ἡμέραι τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, κατὰ τὰς ὁποίας, ταξιδεύσασαι ἐπίτηδες, ἐχόρευσαν ἐνώπιόν του αἱ διακόσιαι χορευτριαι τοῦ Λυκείου, ὑπῆρξαν αἱ ὡραιότεραι τῆς ζωῆς του.

Πόσον ὡραῖοι, πόσον εὐγενεῖς εἶνε οἱ χοροί μας, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ τὸ ἀγεγονός, τὸ μαρτυρούμενον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχαιολόγους, ὅτι εἶνε τὰ περισωθέντα λείψανα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν χορῶν. Ὁ ἀρχαιότερος ὅλων εἶνε ὁ συρτὸς καὶ ἡ πράτα. Μία ἐπιγραφὴ μάλιστα, εὑρεθεῖσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ Ἠτόον τῆς Εὐβοίας, χαρακτηρίζει τὸν συρτὸν ὡς «πάτριον ὄρχησιν». Μάθετε νὰ χορεύετε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου, τοὺς ἐθνικούς μας χορούς. Μὴ τοὺς περιφρονήσετε ποτὲ ἐπειδὴ τάχα δὲν χορεύονται... εἰς τὸ Παρίσι. Εἶνε ὡραιότεροι, καλλιτεχνικώτεροι, σεμνότεροι καὶ εὐγενέστεροι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊκούς. Ὑπενθυμίζουν, καὶ ἀποδεικνύουν ἂν θέλετε, τὴν ἔνδοξον καταγωγήν μας. Καὶ μᾶς κάμνουν ὑπερηφάνους ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες. Νὰ τοὺς μάθετε καὶ νὰ τοὺς χορεύετε. Πρῶτα αὐτούς, καὶ ἔπειτα τοὺς εὐρωπαϊκούς.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 157)

Πλὸκ ἀπεκρίθη: —Τότε θὰ ἐχρειάζοντο ἕξη ἀστυφύλακες, γιατί τὸ Ρόπαλο μόνο του κάνει γιὰ τέσσαρας ἀνδρες. Ἀλλὰ θ' ἀρκέσωμε οἱ δυὸ μας, ὁ Δυδάλ κι' ἐγώ, γιὰ νὰ σώσωμε τὴ λειψανοθήκη καὶ γιὰ νὰ συλλάβωμε τοὺς λῃστάς, ἐλπίζω. Σὲ τέτοιου εἴδους δουλειὲς ὅσο λιγώτεροι εἶνε, τόσο λιγώτερος θόρυβος γίνεται καὶ τόσο ἡ ἐπιτυχία εἶνε πιὸ σίγουρη.

— Φίλε μου, θὰ μιλήσω στὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, γιατί ἡ εὐθύνη εἶνε σοβαρά.

— Θὰ ἔλθω ἀπόψε νὰ πάρω τὴν ἀπάντησι. Τώρα θὰ φύγω· ὡς γιατρὸς Καχύ. Κατ' εὐθεῖαν θὰ πάω στὸ σπίτι μου. Κ' ἐκεῖ θὰ κάμω ἄλλη μεταμφίεσι, γιὰ νὰ τριγυρίσω ἐλεύθερα στὸ Παρίσι εἰς ἀναζήτησιν τοῦ μολοσσοῦ μου. Ἔχω μιὰ ἰδέα ὅτι ὁ ἄγριος αὐτὸς σκύλος μᾶς ἐπιφυλάσσει καινούργιες ἐκπλήξεις. Καὶ ἡ ἀνελίνη μου τὸν ἔχει σημαδεμένο γι' ἀρκετὸ καιρό.

Δυὸ ὧρες ἔπειτα, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἐκείνης, οἱ πολυάριθμοι περιπατηταὶ τῶν Παρισίων μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν ἕνα μικρὸ ζαχαροπώλη κατάλευκο, ποὺ κρατοῦσε μ' ἐπιτηδειότητα ἀξιοσημείωτη ἕνα κάνιστρο ἀπάνω στὸ κεφάλι του.

Ὁ κατάλευκος αὐτὸς ζαχαροπώλης ποὺ εἶχε ὕψος μορτάκου πονηροῦ ἦταν ὁ Ἐρβελὶν κι' ἐπήγαινε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ σημαδεμένου σκύλου.

«Λαίλαπα», ποὺ θὰ τοὺς ἐπερίμενε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ τὴν Πέμπτη. Κατὰ πᾶσαν λοιπὸν πιθανότατα, ἡ κλεψιὰ θὰ ἐγίνετο τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευή.

Ἀπὸ τὴν Δευτέρα τὸ πρωΐ, ὁ Ἐρβελὶν ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ σχέδιον τῆς δύσκολης Δυδαλέκστρατείας. Εἶδε πρῶτα-πρῶτα τὸν αὐτῆς καὶ οἱ δυὸ μαζὶ συνεζήτησαν τὴν ὑπόθεσι. Ὅσον ἱκανοὶ καὶ γενναῖοι καὶ ἂν ἦσαν, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀπέκρυπταν τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσιάζε ἡ καινούργια των ἐπιχείρησις.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς πληροφορίας ποὺ εἶχεν, ὁ Ἐρβελὶν ἔδγαλε τὸ πρῶτον αὐτὸ σπουδαῖο συμπέρασμα:

Διὰ νὰ διαλέξῃ ὁ Πλὸκ τὸν «Λαίλαπα», θὰ τὸν ἤθελε, φαίνεται, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ κάποιο αὐτοκίνητο. Ὁ κακοῦργος αὐτός, ἂν καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ δύναμι, ἦταν ὅμως σωφὲρ ἐπιτήδειος καὶ τολμηρός, ποὺ ὑπερνικοῦσε κάθε ἐμπόδιο. Ἡ ἀναχώρησις λοιπὸν ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν Πλὸκ καὶ τὸ «Ρόπαλο» εἰς ὡρισμένο μέρος, ὅπου ὁ «Λαίλαψ» θὰ τοὺς ἐπερίμενε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸ κυνήγι τῶν δύο κακοῦργων, ὅσο θὰ ἐταξείδευαν μὲ σιδηρόδρομο, ἦταν παιγνιδάκι διὰ τοὺς δύο ἱκανοὺς ἀστυνομικούς. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὅμως, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πλὸκ καὶ τὸ «Ρόπαλο» θὰ ἔτρεχαν μὲ αὐτοκίνητο, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν «Λαίλαπα», τὸ κυνήγι αὐτὸ θὰ ἐγίνετο πολὺ δύσκολο καὶ σχεδὸν ἀδύνατο. Ὁ Ἐρβελὶν καὶ Δυδάλ, μὴ γνωρίζοντες τίποτε θετικό, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν ἀπὸ τώρα καμμιὰν ἀπόφασι.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

«Μιὰ ἅμαξα νοσοκομείου ἐστημάτησε ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ Λερά...» (Σελ. 158, στ. α')

7. — Ἡ Λειψανοθήκη.

Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ, στὰς ἑννέα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὁ Πλὸκ εἶχε δώσῃ ραντεβοῦ στοὺς συντρόφους του, διὰ νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κλέψουν τὴν λειψανοθήκη. Καθὼς τοὺς εἶχεν εἰπῇ, ὅλα θὰ ἦσαν προετοιμασμένα ἀπὸ τὸν

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 168)

ΚΑΛΥΨΩ: — Δὲν πιστεύω δὰ νὰ ἔλθῃ μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸν σταθμό!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Διόλου παράδοξο, ἴσως νὰ εἶνε φιλάργυρος, ὅπως ὅλοι οἱ χωρικοί.

ΚΑΛΥΨΩ: — Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, ἂς πλησιάσωμε 'ς τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου, καὶ ἂς προσέχωμε. Ἔλα! (*Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου. Ὁ Ἀριστείδης τὴν ἀκολουθεῖ*).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (*βλέπων ἔξαφνα ἔξω*:) — Μπᾶ! κύτταξε! δὲν σοῦ φαίνεται πῶς εἶνε αὐτός;

ΚΑΛΥΨΩ: — Αὐτὸ τὸ ἀκτένιστο καὶ κακοντυμένο παιδί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ναί.... Δὲν βλέπεις ποῦ θέλει νὰ ἔμβῃ;

ΚΑΛΥΨΩ: — Γιατί διστάζει;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ἀλλὰ νά, κτυπᾶ! Ποῦ εἶνε ἡ Μαρία, καὶ δὲν ἀκούει; Πρέπει νὰ καταιβῶ ν' ἀνοίξω ἐγώ. (*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑΛΥΨΩ, *μόνη*.

ΚΑΛΥΨΩ, *ἀπογοητευμένη*: — Εἶνε ἀκόμα χειρότερος ἀπ' ὅ,τι τὸν ἐφανταζόμουν. Καὶ τὸ πρόσωπό του τί ἐλεεινό, ἴσως θὰ τὸν ἐκούρασε τὸ ταξεῖδι...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ ἰδία, **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ** *καὶ* **ΙΑΚΩΒΟΣ** *ἐνδεδυμένος σὰν παιδὶ τῆς κατωτάτης τάξεως. Εἶνε ὠχρός, ἡ κόμη του ἐν ἀταξίᾳ καὶ φαίνεται τρομαγμένος. Εἰσέρχεται, ἀκολουθῶν τὸν Ἀριστείδην, ὁ ὁποῖος τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὴν χεῖρα.*

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, σοῦ παρουσιάζω τὴν ἀδελφήν μου Καλυψώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Πῶς; ξεύρετε καὶ τὸ ὄνομά μου;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Μὰ βέβαια! πιστεύω νὰ ξεύρῃς καὶ σὺ τὰ δικά μας.

ΚΑΛΥΨΩ: — Πῶς πέρασες εἰς τὸ ταξεῖδι, ἐξάδελφέ μου;

ΙΑΚΩΒΟΣ (*κατ' ἰδίαν*:) — Ἐξάδελφέ μου;. Πιστεύω νὰ μοῦ δώσουν τίποτα νὰ φάγω. (*Δυνατά*:) Ἐ! ὄχι καὶ τόσο ἄσχημα... λιγάκι κουραστικὸ μόνο... τίποτα ἄλλο.

ΚΑΛΥΨΩ: — Βέβαια, καὶ μάλιστα ὅταν ταξειδεύῃ κανεὶς πρώτη φορά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (*γελῶν*:) — Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι ὁ ἐξάδελφός μας δὲν ἐκινήθη ὡς τώρα ἀπὸ τὸν πύργο του, ὅπως τὸ στρεῖδι ἀπὸ τὸν βράχο του;

ΙΑΚΩΒΟΣ (*κατ' ἰδίαν*:) — Διάβολε! μὲ παίρνουν γιὰ πυργοδεσπότη! (*Δυνατά*:) Μόνο τὸ φαγὶ μοῦ λείπει τώρα δύο μέρες.

ΚΑΛΥΨΩ (*κατ' ἰδίαν*:) — Τί ὁμιλία! τί στάσις! πῶς φαίνεται ποῦ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας! (*Δυνατά*:) Θὰ ἀπορῇς ἴσως ποῦ δὲν βλέπεις τὴν θεία σου, ἔ; Μὰ εἶχε

μεγάλην ἀνάγκη νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν θ' ἀργήσῃ ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΙΑΚΩΒΟΣ (*χωρὶς ἐνθουσιασμόν*:) — Ἀ! (*κατ' ἰδίαν*). Δὲν μοῦ δίδουν τίποτε νὰ φάγω!.. πῶς νὰ κάμω;.. πῶς νὰ τοὺς τὸ πῶ;...

ΚΑΛΥΨΩ: — Ἀλλά, ἐξέχασα, ἐξάδελφέ μου· μήπως διψᾷς;

ΙΑΚΩΒΟΣ (*τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη αἰφνιδίως*:) — Εἶνε ἀλήθεια, ἐξαδέλφη μου, ὅτι διψῶ πολύ, ἀλλά... νὰ σᾶς τὸ 'πῶ χωρὶς ντροπή, δὲν ἔχω καὶ λιγώτερη πεῖνα.

ΚΑΛΥΨΩ: — Καὶ δὲν τὸ λέγεις τόσην ὥρα; Δὲν εἴμαστε ξένοι! Θὰ σοῦ φέρω ἀμέσως κάτι νὰ τσιμπήσῃς, γιὰ νὰ ἔχῃς τὴν δύναμι νὰ περιμένῃς τὸ δεῖπνο. (*Ἐξέρχεται ἀριστερά*.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ἐκτὸς τῆς **ΚΑΛΥΨΟΥΣ**.

ΙΑΚΩΒΟΣ (*ἀνακουφισθείς*) : — Τί καλὴ ποῦ εἶνε ἡ ἀδελφή σας!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ναί, κάποτε· (*κατ' ἰδίαν*). Τί βλάξ ποῦ εἶνε! οὔφ! δὲν ἔρχεται γρήγορα ἡ Καλυψώ;... δὲν ξεύρω τί νὰ τοῦ πῶ.

(*Σιωποῦν καὶ οἱ δύο εἰς κωμικὴν ἀμηχανίαν*).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ΚΑΛΥΨΩ, *εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ ἀριστερά, κρατοῦσα ἕνα δίσκον μὲ ποτήρια, φιάλην, ὀπωρικὰ καὶ μπισκότα.*

ΚΑΛΥΨΩ (*ἀφίνουσα τὸν δίσκον*). — Δὲν ξεύρω ποῦ πῆγε ἡ Μαρία. Θὰ φλυαρῇ δίχως ἄλλο μὲ τὸν κηπουρό· ἐγὼ ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσω τὸν ἐξάδελφό μας νὰ περιμένῃ, τὰ ἔφερα καὶ θὰ τοῦ προσφέρω ἡ ἰδία.

ΙΑΚΩΒΟΣ (*μὲ σκαιότητα*:) — Θὰ σᾶς βάλω σὲ κόπο.

ΚΑΛΥΨΩ, (*σύρουσα τὴν τράπεζαν ἐμπρὸς εἰς τὴν σκηνήν*:) — Διόλου, αὐτὸ μάλιστα μ' εὐχαριστεῖ. Καὶ τώρα, ἂν θέλῃς, πλησίασε εἰς τὸ τραπέζι· θὰ εἶσαι ἐτσι καλλίτερα.

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Εὐχαρίστως. (*Πλησιάζει, σύρων τὸ κάθισμά του κατ' ἰδίαν*:) Ἤτο καιρός, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἔχω νὰ βάλω φαΐ στὸ στόμα μου! (*Λαμβάνει ὀπωρικόν, ἀπὸ τὸ πιάτο ποῦ τοῦ προσφέρει ἡ Καλυψώ, καὶ τὸ δαγκάνει μὲ λαιμαργίαν. Δυνατά*:) Τί ὡραῖο ποῦ εἶνε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (*ἰδίᾳ*:) — Τί κακομαθημένος! Πῶς φαίνεται ποῦ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (*Δυνατά*:) Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (*Λαμβάνει ἓν ὀπωρικόν*).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ *καὶ* **Κυρία ΚΛΑΡΙΔΟΥ** *εἰσερχομένη ἐκ δεξιῶν*.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ **ΚΑΛΥΨΩ** (*ὁμοῦ μὲ χαράν*): — Ἀ! νὰ ἡ γιαγιά!

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, *στέκεται εἰς τὴν θύραν καὶ παρατηρεῖ τὸν Ἰάκωβον*. (*Κατ' ἰδίαν*:) — Δὲν τὸν ἐφανταζόμουν ἔτσι... Καθόλου δὲν μοιάζει τὸν μικρὸν ποῦ ἤξευρα ... μὰ καθόλου!

(*Ἕπεται συνέχεια*) *Μετάφρασις* ΑΙΚ. Γ.Π.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀγελὰς ἐξάπους

Ἐσχάτως εἰς τὸ Παρίσι, μία ἀγελὰς μὲ ἕξη πόδια, ἐφάνη εἰς τὴν Ἀγορὰν τῶν Κτηνῶν. Τὸ περίεργον αὐτὸ τέρας, τοῦ ὁποίου δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας, ἔχει τὰ δύο παραπανισιὰ ἄκρα κρεμασμένα, ὡς ἄχρηστα χέρια, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου.

Ταχυδακτυλουργικὸν παίγνιον

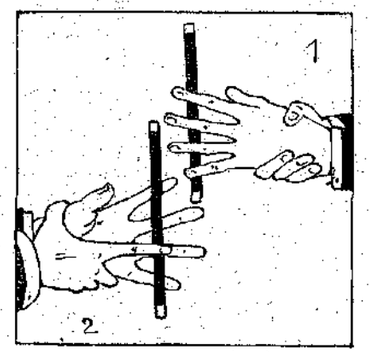

1.—Ὁ ταχυδακτυλουργὸς αὐτὸς πῶς κρατεῖ τὴν μαγικήν του ῥάβδον ἐφαπτομένην τῶν τεσσάρων του δακτύλων, χωρὶς νὰ πίπτῃ κάτω;

2.—Τὸ δεύτερον σχῆμα σᾶς δείχνει καθαρὰ τὸν τρόπον, ὥστε νὰ κάμετε τὸ θαῦμα καὶ σεῖς.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

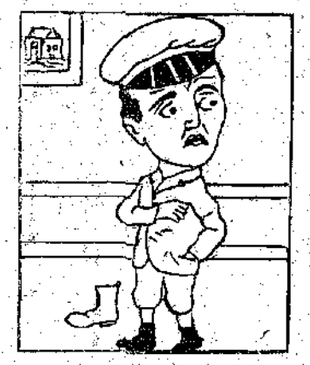

— Δυστυχία μου! Ἔχασα τὸ ἕνα παπούτσι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τώρα θὰ μὲ δεῖρῃ. Μοῦ τὸ βρίσκετε;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ.

	ΒΟΝ	ΝΑ	ΝΑ	ΧΑ	
ΝΗ	ΚΙΑ	Ι	ΑΑ	ΤΣΟ	ΔΟ
	ΠΕ	ΡΑ	ΚΙΣ	ΚΡΕΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν πέντε κωμοπόλεις τῆς Νέας Ἑλλάδος, ἱστορικαὶ ἐκ τῶν τελευταίων πολέμων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάστρου Κυλαμῶν

Trop - gr*nd* - h*t* - *st - c**** - d*rd.

Νὰ ἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α'.) Θύρα, παράθυρον, δάπεδον, ὀροφή.

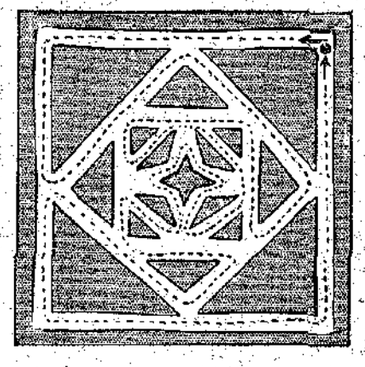

β') Ἰδοὺ ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον θὰ κολουθήσετε ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου. — γ') A bon chat bon rat.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Κλίκ, κλίκ, κλίκ. Τὸ ἄλογό, ζεμένο στὸ μαγγανοπήγαδο, γυρίζει ἀκούραστο. Γυρίζει, κ' ἕνας - ἕνας οἱ κουβάδες ἀνεβαίνουν γεμᾶτοι νερό, ποῦ σὰν κρυστάλλι πέφτει στὴ χαβοῦζα. Ἀπ' ἐκεῖ ἕνα στενὸ αὐλάκι, ἀνάμεσα στὰ χόρτα, τὸ φέρνει στὸν περιβολάρη, κ' ἐκεῖνος τὸ μοιράζει στὰ λαχανικά, ποῦ μὲ ἀγάπη τὰ βλέπει νὰ μεγαλώνουν καὶ ποῦ θὰ τοῦ δώσουν τὸ ψωμί. Τὸ μικρὸ παιδὶ τοῦ περιβολάρη κάθεται κοντὰ στὴ χαβοῦζα καὶ κάνει καραβάκια ἀπὸ φύλλα· τὰ δένει μὲ βοῦρλα καὶ ἔπειτα τὰ ρίχνει στὸ αὐλάκι, μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ πᾶνε ἐκεῖ ποῦ ποτίζει ὁ πατέρας του.

Παρακάτω, ἕνας ἐργάτης κάνει δεμάτια κι' ἀμέριμνος τραβᾶ τὸν ἀμανέ του γεμάτος ζωή. Κοντὰ στὸ σπίτι, δύο ἀρνάκια ποῦ τὸ μαχαῖρι τοῦ μακελλάρη τὰ λυπήθηκε, βόσκουν καὶ πηδοῦν χαρούμενα.

Τώρα ρίχνω μιὰ ματιὰ στὸ ἀνθοκήπιο ποῦ περιτριγυρίζει τὸ σπίτι. Γύρω-γύρω ἡ ἀπριλιάτικες τριανταφυλλιὲς σχηματίζουν ἕνα φράχτη ἀπὸ μυρωδάτα τριαντάφυλλα, καὶ σὲ κάθε φύσημα γεμίζει τὸ σπίτι μιὰ γλυκειὰ μυρωδιά. Τὰ γιούλια, τὰ γαρούφαλα καὶ τὰ τζιφάνια, ἄσπρα, ζοῦζ καὶ κόκκινα, γεμίζουν τὴς γλάστρες τῆς περιβολαροπούλας.

Ἡ ἀνεμῶνες, ὑπερήφανες μὲ τῆς πράσινες φορεσιές των καὶ τὰ κατακκόκινα καπελλάκια των, γέρνουν μὲ χάρι τὸ κορμί των στὸ λεπτὸ καὶ ἀδιάκοπο φύσημα.

Κλίκ, κλίκ, κλίκ, τὸ μαγγανοπήγαδο γυρίζει, τὸ νεράκι τρέχει ἀκούραστο καὶ δίνει τὴ ζωὴ 'ς ὅλον αὐτὸν τὸν χρυσόμενον κ' εὐτυχισμένον κόσμο.

Ὀμηριάς.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Καθισμένος στὸ ἀκρογιάλι, ἐπάνω στὰ φύκια, εἶχα ρίψη τὸ βλέμμα μου στὸν «Ἀβέρωφ», ὁ ὁποῖος, ἀραγμένος κοντὰ στὴν ξηρά, ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐκοιμᾶτο. Τὸ κῦμα ἐκυλοῦσε ἥσυχα καὶ ντροπαλὰ ἐφιλοῦσε τὴ χρυσὴ ἀμμουδιά. Ἔσταζε ἀραλὰ στὰ πολύχρωμα χαλίκια τοῦ γιαλοῦ ποῦ ἀνέπεμπαν λογῆς λογῆς μαρμαρυγὲς στὸ κτύπημα τῶν τελευταίων χρυσακτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἐσκέπαζε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ κάτασπρους ἀφροὺς σὰν ἕνα κατάλευκο σινδόνι. Δύο τρεῖς χῆνες ἐβούτηξαν μέσα στὸ νερὸ καὶ ἥσυχα ἥσυχα — ἄχ τὶ ὥραῖα! — ἔπλεχαν χωρὶς θόρυβο, βουτῶντας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν μακρὺ καὶ ὑπερήφανο λαιμό τους στὰ βαθυκύανα νερά.

Τὸ φλοίσβισμα τοῦ κύματος ποῦ ἔμοιαζε σὰν νανούρισμα μάννας στὸ μικρό της, παρ' ὀλίγον νὰ μὲ ἀποκοιμίση. Εἶχα καταμαγευθῆ ἀπὸ τὴν εὔμορφιὰ τῆς φύσεως. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἤκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μὲ καλῇ. Ἔστρεψα καὶ εἶδα κάτι συμμαθητάς μου ποῦ μοῦ ἐφώναζαν.

Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπείρου.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κόσμος 'στοὺς δρόμους π' ἀσπρισαν
Ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν σκόνη,
Στοὺς κήπους ὅπου ἀκούεται
Μιὰ μουσικὴ σουσμένη . . .
Νέοι καὶ γέροι καὶ παιδιά,
Κόσμος παντοῦ διαβαίνει.
Ἡ ἡέρα σβεῖ μὰ ἡ κίνησις
Ἀκόμα δὲν τελειώνει.

Σκιὲς, σκιὲς ἀδιάκοπα
Περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου
Κ' ἕνα βαρὺ μουρμούρισμα
Βγάζουν οἱ δρόμοι, οἱ κῆποι,
Ποῦ παίρνει θλιβερὸ σκοπὸ
Μέσ' τῆς νυκτὸς τὴν λύπη. . .
—Μέσα 'ς αὐτὸν τὸν θόρυβο
Τί σέρνεται ἡ σκιά μου;

Τὰ φῶτα ἀνάφτουνε 'στὴ γῆ
Ἀνάφτοῦν καὶ 'στὰ οὐθέρια . . .
Ὦ! νύκτα! πόσο προτιμῶ
Ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλήθος,
Τάγέρι σου ποῦ ἤρεμο
Στῆς φύσεως τὸ βοῦθος,
Σκορπάει χίλιες μυρωδιὲς
Καὶ ποῦ μιλεῖ 'ς τ' ἀστέρια!..

Ἄφες με πάλι νὰ χαθῶ
Μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόθο
Στοὺς μαυρισμένους πέπλους σου,
Ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου,
Νὰ 'δῶ τὴ θεία σου ἐμμορφιά,
Νὰ νειώσω τὴν πνοή σου...
Ὦ! νύκτα! Μοναχὰ μὲ σὲ
Τὸν ἐαυτόν μου νοιώθω!

Κῦμα

ΕΥΤΥΧΙΑ

— Ὑπάρχει εὐτυχία;

— Ὑπάρχει. Μπορῶ νὰ τὸ ὑπεραστίσω· ἀναρίθμητες φορὲς τὴν ἠσθάνθην ἄφωνον καὶ μυστικήν, ὅπως τὸ ἀφῶδες κῦμα ποὺ «σκάζει 'ς τὰ κούρια» ἢ μεγάλην, ἐκθαμβωτικὴν ἀκτινοβόλον. — Ἡ διαρρύθμισις, ἐν πρώτοις, ἡ τάξις, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ διευθετῇ τὰς ὑποθέσεις του, εἶνε ἡ σταθερὰ εὐτυχία, ἡ αἰώνια ἀνάπαυσις. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μονάχα: Χιλιάδες περιστάσεις, ἀπροσδόκητοι, μηδαμιναὶ καθ' ἑαυτάς, μᾶς φέρουν τὴν στιγμιαίαν, τὴν γαλβανίζουσαν δόνησιν τῶν κρυφῶν χορδῶν, τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν διὰ τὴν μικρὰν ἀνθρωπίνην ζωήν . . . .

***

Ὁ καθηγητής μας ἐσυνήθιζε,—ἐπειδὴ ἤμεθα πολλοί—, προκειμένου νὰ γράψωμεν Διαγωνισμόν, νὰ ἐξαιρῇ τοὺς καλυτέρους κατὰ τὴν γνώμην του, διὰ νὰ γράψουν ἐλεύθεροι οἱ ἄλλοι. Προχθὲς ἀνησυχητική, ἐξαφνικὴ εἴδησις μᾶς ἀνεστάτωσε: «Διαγωνισμό! Διαγωνισμό! Ἔφερε τὴς κόλλες!» Ἦτο τόσον ἀπροσδόκητον, ὥστε ἐφοβήθηκα πολύ. «Ὁ φόβος ἀπόλλυσι τὴν μνήμην», λέγει ἕνα ἀρχαῖον ῥητόν, σοφώτατον, δι' φύτας ἰδίως τὰς περιστάσεις. Τάχα θὰ ἔγραφα καλά; Εἶχα μελετήσει. Ἀλλὰ δὲν ἤμουν βέβαιος. Ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ γίνῃ.

Μετὰ δύο λεπτὰ εἰσῆλθεν ὁ καθηγητής. Ὁ κατάλογος ἀνεγνώσθη ταχύτατα καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλῃ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ποῦ ἔπρεπε νὰ φύγουν. Μὲ εἶχε πιάσει —ἔτσι ἀσυναισθήτως— ἕνα καρδιοχτύπι. Κρίσιμοι στιγμαί. Τὸ ὄνομά μου ἐπλησίαζε:

«— . . . . . , *Τέλλος Ἄγρας*, . . .»

Δὲν τό ἐπερίμενα ποτέ. Ἁρπαξα τὸ καπέλλο καὶ τὰ τετράδιά μου κι' ἐσηκώθηκα· μ' ἐκυττοῦσαν καλὰ - καλά· πρώτη φορὰ μοῦ ἐγίνετο αὐτό. Ἐγὼ δὲν ἐκύτταξα κανένα. Ἐκατέβασα τὰ μάτια, ἄνοιξα τὴν πόρτα κι' ἔφυγα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἤμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τέλλος Ἄγρας

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγή, ἀνεβασμένη 'στὸ ὑψηλότερο βουνό, ἀφίνει νὰ ξαπλώνεται τὸ φῶς της εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Ὁ καταγάλανος οὐρανὸς φαίνεται ὅτι συμμερίζεται τὸ πρωϊνό μεδίαμα τῆς ἀνοίξεως, ἡ ὁποῖα μᾶς ἦλθε γρήγορα ἐφέτος. Σιγὰ σιγὰ ξημερώνει· τὰ παράθυρα ὅλων τῶν σπιτιῶν εἶνε κλειστὰ καὶ ἡ πόλις φαίνεται σὰν νεκρά, ἀλλὰ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ οἱ πρωϊνοὶ ψαράδες δίδουν κάποιαν ζωὴν εἰς αὐτήν. Ἡ νεαρὰ ἄνοιξις ἔχει σκορπίσῃ παντοῦ εὐωδιές, ἄνθη, χρώματα, καὶ τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι κάτι τι μουρμουρίζει 'στὰ φύλλα καὶ τὰ κάμνει νὰ κινοῦνται σιγαλά, κινάσσοντα τὴν πρωϊνὴ δροσιά των. Τὰ πουλάκια ἔχουν ξυπνήσῃ πρὸ πολλοῦ καὶ ἤρχισαν τὰ κελαδήματά των, τὰ ὁποῖα ἐκυλοῦσαν ἀπ' τὰ δένδρα χαϊδευτικὰ καὶ εὔμορφα, κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤγγιζαν τὰς στέγας τῶν σπιτιῶν δειλὰ - δειλὰ αἱ ἀνοιξιάτικαι πρωϊναὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ἔφεδρος Μπιμπίκος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Σοκολατένιος Δεκανεὺς* λέγει στὸν *Πυθαγόρα τὸν Σάμιον*.

—Βλέπεις αὐτὰ τὰ ἄνθη τὰ ὡραῖα κ' εὐώδη;

—Τὰ ἄνθη τὰ βλέπω ἀλλὰ τὸ βῶδι ποῦ εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφέδρου Μπιμπίκου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 145ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι *ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ τὸ 1914*, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν πενήντα (50)* εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ *δραχμῆς μιᾶς (δρ. 1)* οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν 15*.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν «Διάπλασιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευ«ματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδε«μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ «χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς «τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), «λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἑκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ἰουνίου,—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν*.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἑκάστου εἴδους, καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ ποφεύγουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χελιάκις δημοσιευθέντα, ὡς *Ἀετὸς-ἔτος, Λᾶ-Ἥλιος-Λάϊος, Κάμηλος-Μῆλος* κ.τ.τ. καὶ νὰ σκέπτωνται ὀλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, *εἰς μεγάλα τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς)· Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δύσανάγνωστα, ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 145ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1914, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Νοέμβριον θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1915. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 141ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς *νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως*, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1914.

ΚΑΛΟΣ σας Μαης, παιδιά μου! Ἀνθοστόλιστη καὶ μυρωμένη νὰ εἶνε ἡ ζωή σας, σὰν τὴν Πρωτομαγιά. Τὸ ὁποῖον συμβαίνει πάντοτε, ὅταν εἶνε κανεὶς καλός, ἐνάρετος, καὶ κάμνει τὸ καθῆκόν του.

Δὲν ἔχεις καθόλου δίκηο, *Φαέθων*. Ἐνέκρινα τοὺς «Δύο Δρόμους» τοῦ *Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου*, χωρὶς νὰ ξεύρω ὅτι εἶνε ἀντιγραφή. Καὶ ναὶ μὲν τὸ ὑποπτεύθην, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν βεβαιότητα. Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* δὲν ἤξευρεν ὅτι αὐτὸ ἀπαγορεύεται· τὸ ἔκαμε καλῇ τῇ πίστει· καὶ διὰ τοῦτο, μόλις τὸ ἠρώτησα ἂν τό ποίημα εἶνε ἰδικόν του, δὲν μοῦ ἀπήντησε «μαλιστόταται» (ὅπως λέγεις ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντᾷς σύ,) ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν: «Τὸ ἀντέγραψα μὲ μικρὰς τροποποιήσεις; ἀπὸ ἕνα βιβλίον». Ἐννοεῖς τὴν μεγάλην διαφορά; — Ὅσον διὰ τὰς συχνὰς ἐμφανίσεις τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, μάθε ὅτι δὲν γίνεται καμμιὰ μεροληψία, ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Ἐπεκράτησεν, εἰς τὸ μέσον κάθε Σελίδος Συνεργασίας, νὰ δημοσιεύεται ἓν ποίημα. Δι' αὐτὸ χωριστὰ κληρώνω τὰ πεζὰ καὶ χωριστὰ τὸ ποίημα κάθε ἑβδομάδος. Ἀλλὰ οἱ μόνοι ποῦ μοῦ στέλλουν τακτικὰ ποιήματα ἄξια δημοσιεύσεως, εἶνε τώρα δύο: τὸ *Κῦμα* καὶ ὁ *Τέλλος Ἄγρας*. Οἱ ἄλλοι κάπου-κάπου μόνον μοῦ στέλλουν κανένα τῆς προκοπῆς. Διὰ τοῦτο εἰς κάθε φύλλον βλέπεις νὰ ἔχω πότε ἓν ποίημα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* καὶ πότε ἓν ποίημα τοῦ *Κύματος*, σπανιώτατα δὲ κανενὸς ἄλλου.

Αἱ Ἀκροστιχίδες, *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*, διαιροῦνται εἰς Ἁπλᾶς, εἰς Διπλᾶς (Τριπλᾶς, Τετραπλᾶς κτλ.) εἰς Ποικίλας καὶ εἰς Μεσοστιχίδας. Ὅταν μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μία ἄλλη, εἶνε *Ἁπλῆ Ἀκροστιχίς*: (Ρωμύλος, Ἑκάτη, Αὐγή = ΡΕΑ.) Ὅταν μὲ τὰ ἀρχικὰ μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μία ἄλλη λέξις, καὶ μὲ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ἰδίων, (ἢ μὲ τὰ τρίτα κτλ.) σχηματίζεται ἄλλη μία, τότε εἶνε *Διπλῆ Ἀκροστιχίς*: (ΡΑδιον, ἘΝνέα, Ἀρῶν = ΡΕΑ, ΑΝΑ.) Ὅταν μὲ τὰ ἀρχικὰ μερικῶν λέξεων, μὲ τὰ δεύτερα καὶ μὲ τὰ τρίτα τῶν ἰδίων, σχηματίζονται τρεῖς λέξεις, εἶνε *Τριπλῆ Ἀκροστιχίς*: (ΡΑδιον, ἘΛΙχρυσος, ἈΣΑφῆς = ΡΕΑ, ἈΛΣ, ΔΙΑ). Ὅταν μὲ τὸ ἀρχικὸν τῆς πρώτης μερικῶν λέξεων, μὲ τὸ δεύτερον γράμμα τῆς δευτέρας, μὲ τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζεται ἄλλη λέξις, εἶνε *Ποικίλη Ἀκροστιχίς*: (Ράδιον, νΕφος, χοΔνη = ΡΕΑ.) Καὶ τέλος, ὅταν μὲ τὰ μεσαῖα γράμματα μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μία ἄλλη, εἶνε *Μεσοστιχίς*: (ἀοΡτή, συνΕτός, ὀλΑκή = ΡΕΑ.) Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα εἴδη. Ἐννοεῖται δμως ὅτι γίνονται καὶ ἄπειροι ἄλλοι συνδυασμοὶ καὶ ποικιλίαι.

Νηρηΐς τοῦ *Πηνειοῦ*, φαίνεται ὅτι τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας εὐκαιρεῖ κανεὶς ὀλιγώτερον· τώρα λοιπὸν ποῦ ἐπέρασαν καὶ αὐταί, γράφε μου συχνότερα. Ναί, ὑπάρχουν πολλὰ παιδιὰ ποῦ δὲν τὰ ἐνδιαφέρει τὸ περιοδικόν μας. Ἔ, φυταά· διὰ νὰ ἐνδιαφερθῇ κανεὶς διὰ κάτι πνευματικόν, χρειάζεται καὶ μία πνευματικὴ ἀνάπτυξις, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουν ὅλα τὰ παιδιά.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας εὐχές σου, *Νικητά*· Τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης τους διδάσκει ἡ γραμματική. Ἡ γλῶσσα ποῦ γράφομεν συνήθως, εἶνε *κράμα* τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεοελληνικῆς ἢ δημοτικῆς. Ἑπομένως πρέπει νὰ ξεύρῃ κανεὶς δύο γραμματικάς: τὴν ἀρχαίαν, ποῦ διδάσκεται εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ τὴν νέαν ποῦ δὲν διδάσκεται ἀκόμη, παρὰ εἰς μερικὰ εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια. Δυστυχῶς δέ, εἰς τὴν γλῶσσαν μας, δὲν ὑπάρχει καὶ καμμία μικρά, εὐσύνοπτος Γραμματική, ὥστε νὰ τὴν διαβάσῃ κ' ἕνας ποῦ δὲν εἶνε φιλολογος. Θὰ γίνουν ὅμως καὶ τέτοιαι γραμματικαὶ ἀργότερα, ὅταν ἴσως καὶ ἡ νεοελληνικὴ θὰ διδάσκεται εἰς τὸ σχολεῖον. Γλωσσικῶς, βλέπεις, εὑρισκόμεθα εἰς μίαν κατάστασιν μεταβατικὴν καὶ κάπως χαώδη. Καθένας γράφει μὲ κανόνας ἰδικούς του.

Ἕνεκα πληθώρας ἐπιστολῶν καὶ ἐλλείψεως χώρου, ἔχω κάποιαν καθυστέρησιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ὡραῖας ἐπιστολάς, τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, ποῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἑξῆς: *Βυζαντινὸς Ἀετός, Κῦμα* τοῦ *Ἰονίου, Ἀνόρθωσις, Νιόβη, Δόξα* τοῦ *Ἑλληνισμοῦ, Τρικυμιώδης Θάλασσα, Προγκίπισσα τῶν Δολλορίων, Μπουμπουλίνα, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκος, Διάτρητος Κυανόλευκος, Καστανὴ Γιαννιωτοπούλα* καὶ *Ἑλληνικὴ Ἡμιούλια*. Εἰς τὰς κυριωτέρας ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, θὰπαντήσω ἐλλείψει χώρου, εἰς τὸ προσεχές.

Καὶ μία δήλωσις, σχετικῶς μ' ἐρώτησιν τοῦ *Γενναιοψύχου Στρατηλάτου*: Ψευδώνυμα ποῦ προβάλλονται διὰ Μ. Ἀγγελῶν, ὡς ὑποψήφια διὰ τὸ Δημοψήφισμα, χωρὶς νὰ ἔχουν φανῇ εἰς τὰς Ἐγκρίσεις τῶν Ψευδωνύμων, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει εἰς τὴν διαλογὴν ὅσας ψῆφους καὶ ἂν λάβουν. Οἱ δημοσιεύοντες τοιαύτας Ἀγγελίας ἀποδεικνύουν ἄγνοιαν τῶν ὅρων τοῦ Δημοψηφίσματος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Πεθαμένα Ὄνειρα, τῆς Φουζίας, τῆς Νιόβης*, τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* καὶ τῆς *Διαρρήκου Κυανολεύκου*—«Μιὰ ἐκδρομὴ» τῆς *Τρικυμιώδους Θαλάσσης*—«Στὴν Κύπρο» τῆς *Κυπριακῆς Μέλισσης*—«Ἑρτογρούλι» τῆς *Βασιλίσσης τῆς Φάβας*—«Νὺξ ἀγωνίας» τοῦ *Ἀστρου τῆς Ἐλευθερίας*—«Πάσχα στὰ ξένα» τῆς *Δαφνοστεφοῦς Σημαίας*—Μικρὰ διάφορα διάφορων.

Ἀπορρίπτονται: «Ζιζάνια» (ἄτεχνοι στίχοι)—«Παιδικὴ εὐτολμία» (σχολαστικόν)—«Χαῖρε, βάθος» (ἀκατάλληλον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Φρουρὸς τῆς Ἑπταλόφου, ἀ. (Π. Π.) Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ, κ. (Σ. Δ.) Μυστικὴ Φωνή, ἀ. (Μ. Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἑλληνικὴ Νίκη* (0) μὲ *Νέλκε, Ἐλικωνιάδα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δωδωναῖον, Φάωνα, Τέλλον Ἄγραν*—τὸ *Ἄστρο Κοράκα (0)* μὲ *Θηλυκὸν Διάβολον, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἑλληνικὴν Ἡμιολίαν*—ἡ *Ὑπόδουλος Ἑλληνὶς (0)* μὲ *Φάωνα Λορελάϊ, Ταιγγάνικο Βάλς*—ἡ *Τελέσιλλα (0)* μὲ *Τέλλον Ἄγραν, Ὀνειροπόλον Καρδίαν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βυζαντινὸν Κλέος* (ἔστειλα· νὰ σὲ ἴδῶ λοιπὸν τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ παιγνίδια· ἢ μήπως αὐτὰ δὲν τελειώνουν ποτέ;) *Σοκολατένιον Δεκανέα* (βεβαίως, τὸ λογικὸν πρέπει νὰ διευθύνῃ τὰ αἰσθήματα· μὴν ξεχνᾷς ὅμως ὅτι ὑπάρχουν κ' αἰσθήματα λογικά· γιατὶ ἀργεῖς νὰ μοῦ γράψῃς;) *Δοξασμένο Μάνλιχερ* (καὶ σὺ ἀργεῖς! διεύθυνσιν δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ δώσω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φανερώνω τὰ ὀνόματα τῶν κρυπτομένων ὑπὸ ψευδώνυμον·) *Ἀνθισμένην Πασχαλιὰν* (τὸ σταλὲν ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε· εἶνε πασίγνωστον·) *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ἔστω καὶ μέχρι τῆς 15 Μαΐου·) *Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ καλὸν γερμανικὸν περιοδικὸν εἶνε «Der gute Kamarad»· ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ νὰ ἐγγραφῇ διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διεθνοῦς Βιβλιοπωλείου Ἐλευθερουδάκη καὶ Μπάρτ·) *Δαφνοστεφῆ Ἥρωα* (ὅλα ἐλήφθησαν, μὴν ἀνησυχῇς·) *Θάλασσαν* (σύμπτωσις ἁπλῆ νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ σοῦ ἀπαντήσω τὴν ἄλλην φορά· ἴσα-ἴσα, αὐτοὶ οἱ Σύλλογοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, καὶ λίγο μικρότερα ἢ λίγο μεγαλείτερα·) *Εὐαίσθητον Βράχον* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων· τὰ βλέπω καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας· τί φοβερὸς διωγμός!) *Χρ. Ε. Ἄγγελ.* (ναί, ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς τριμήνους νὰ παίρνουν ψευδώνυμον· ἡ διάρκειά του εἶνε πάντοτε ἐτησία, ὥστε ἐφ, ὅσον ἀνανεώνουν τὴν συνδρομήν των, θὰ τὸ ἔχουν, χωρὶς νὰ ἀνανεώνουν καὶ αὐτό,—ἐννοεῖται μέχρι τέλους Νοεμβρίου, ὅτε λήγει ἡ ἰσχὺς ὅλων γενικῶς τῶν ψευδωνύμων·) *Δωδωναῖον* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ θον·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (μὴν ἀκελπίζεσαι ἀπὸ συμπτώσεις· πῶς πηγαίνει τὸ Λαχεῖον τοῦ Συλλόγου σας;) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (εὔχομαι καλὰς προόδους εἰς τὸ πιάνο·) *Ἄγγελον Αὐγερινόν* (σὲ ἀντασκάζονται ὅλοι·) *Κυπριακὴν Μέλισσαν* (ἔστειλα·) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Παγκύπριον Πόθον* (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου κ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· χαιρετισμοὺς εἰς τὸν καλόν σου πατέρα «ποῦ διαβάζει καὶ θαυμάζει»·) *Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα* (βραδεῖον ἔστειλα· φωτογραφίαν περιμένω τὸ ταχύτερον·) *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη τὴν 12 Ἀπριλίου·) *Ἀκτῖνα Χ.* (ἐλήφθησαν·) *Τσιγγάνικο Βάλς* (ἐλυπήθην ποῦ ἦλθες καὶ δὲν σὲ εἶδα· ἐς ἄλλοτε·) *Γ. Θωμ.* (εὐχαριστῶ· ἔστειλα·) *Δοξασμένον Σπεργειὸν* (ἔχει καλῶς·) *Ἀκακίαν* (ἔστειλα· περιμένω καὶ γράμμα σου ἔκτενές, ἀφοῦ εἰς τὸ προηγούμενον δὲν εἶχα τόπον ν' ἀπαντήσω·) *Μεγάλην Ἰδέαν* (τί δέχομαι μὲ χαρά· γράφε μου· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μάγαπᾷς ὅσον καὶ ὁ ἀδελφός σου·) *Ποθητὴν Δόξαν* (ἔστειλα·) *Π. Μπαρ.* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Τέλλον Ἄγραν, Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου, Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23ην Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2ας Ἰουλίου*).

213. Λεξίγριφος

Στὸν Ὄλυμπον τὸ πρῶτόν μου,
Ὀστοῦν τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ ἥρωα ἡμίθεον
Δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεράϊδας

214. Στοιχειόγριφος

Μὲ κεφάλι ἂν μάφῃς,
Καίω, ψήνω, ἀπολυμαίνω.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Ὄρος τῆς Γραφῆς σημαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

215. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Ἂν διόλου δὲν θιχθῇ,
Μέγας κρότος θἀκουσθῇ.
Ἂν ὁ τόνος κινηθῇ,
Κ' ἕνα γράμμα του ἀλλαχθῇ,
Ζώων γίνεται τροφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

216. Φύρδην Μίγδην

Σήζιες νοιὸ στράκτιον νὰ μοῦθυ στῆκρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων

217. Ἀντεστραμμένη Πυραμίς, κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη.

1.—Ὁ Διδάσκαλος: Ὁ μαλακός τί μέρος λόγου εἶνε;

2.—Ὁ Νῖκος, ἀπρόσεκτος: Τί; πόσο;... Ρῆμα ἐνεργητικόν!

3.—Ὁ Διδάσκαλος: Ἄ, Νῖκο! πάντα ἀπρόσεκτος εἶσαι.

4.—Ὁ Νῖκος: Ὄχι! ὄχι! ἤθελα νὰ πῶ ἐπίθετον.

Ἡ κάθετος τῆς Πυραμίδος ἀποτελεῖ μουσικὸν ὄργανον. Τὸ σχῆμά της ἔχει οὕτω:

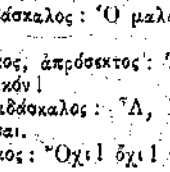

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

218—222. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἀρχή, τέρμα, ρῆμα, σῦκον, ἧσμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

223. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τρίτα ἐπίθετον.

1, Ἥρως ἡμίθεος. 2, Ζῶον δειλόν. 3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, κατοικία τῶν Μουσῶν. 4, Ἀττικὸς ῥήτωρ. 5, Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμοκούλου

224. Φωνηεντόλειπον

Τς - τν - σπδν - φλς - * - χρνς - κ - ξλψ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σουφραζέττας

225. Γρίφος

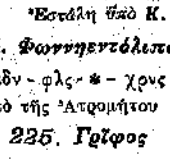

Φλί : = μ' = καὶ εἰ εἰ εἰ εἰ μ' εἰ : : Φλ= εἰ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6

51. Ἔρις (ἔρ, εἰς.)—55. Σύμη (σί, μί.)—56. Ἄσμα - ἀσθμα.—57. Λέρος - Θέρος.

58.
Α Ε Σ
Ρ Υ Ο
Τ Τ Τ
Ε Λ Β Ε Τ Ι Α
Π Ρ Μ
Α Π Ι
Ι Η Σ

59. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (ἐσθῆς, Σικελία, Ἀθηνᾶ, λίνον, Ὄσσα, Νεῖλος, Ἴος, καλός, Ἥλιος.)—60—62. Ι, ΠΑΡΓΑ (τΑ ΓΡΑΠτά...) 2, ΚΥΜΗ (Ἡ ΜΥΚάλη...) 3, ΧΑΝΙΑ (φάλΛΙΝΑ Χρησιμεύει.)—63. Μ-ΔΣ-Π-Τ-Τ = Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό. ΤΕΑΗ-ΗΕ = Ὑπὲρ πάτρης θνῆσκε (ΜΥριάς, ΔΕ, ΣΑμος, ΗΗλός, ΤΗλέμαχος, ΤΕνεδος.)—64. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζε.—65. Ἡ Διάπλασις μ' ἐνθουσιάζει (ι διὰ πλ - ἄς εἰς μ' ἕν - θ' οὓς ἷα ζῇ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ κεχαρ. στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγάτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχου, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ κεχαρ. ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

[ΙΔ' — 61]

Τὸ *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.*

[ΙΔ' — 62]

Τὴν ψῆφό σας στὸ
ΝΑΥΑΡΧΟ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 169.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Κανάρης. Θεοδώρα Καραβέλλου, Νικηφόρος Στόλος, Φωτοβόλος Ἥλιος, Γ. Ε. Μανδρᾶς, Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Ν. Σ. Κουτσουβέλης, Ἰωαν. Σ. Κουτσουβέλης, Χαριλ. Π. Τσουγκόπουλος, Ἰωάν. Ν. Ζαγανιάρης, Δ. Κρεμέζης.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἰκολφ. Θ. Ἀγγοῦρης.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Παναγούλα Καροΐζου, Ἀθαν Καροΐζος, Χρ. Ι. Κοροῦζος.

ΒΕΛΚΑΣ: Μοσχοβόλον Κρῖνον.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου, Βοσ Σ. Μερκούρης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιασκᾶς, Νικ Σ. Μαλαγαρδῆς.

ΘΗΒΩΝ: Σῶτος Δ. Μαρίνος, Ἀθηνᾶ Ν. Ἀνδριανοῦ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοῦζ - νιὲ Μπογιήν.

ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Δέσποινα Κ. Δημητριάδου.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος, Ἀθανασ. Π. Ρεμπουτζάκος, Κάσσερον Καλαμῶν.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀντ. Δ. Παδοβᾶς, Ἰωαν Καχρίλας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεωργ, Ι. Γεραρῆς.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Δοξασμένος Σπεργειός, Αἰολεύς, Ροδόεσσα Αὐγή, Δημ. Σ. Δάμου, Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ροδωνιά, Ἑλληνικὴ Ἡμιολία.

ΛΑΜΙΑΣ: Κωνστ. Χρ. Ἐλασσόνας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἀνδρ. Σ. Βασιλείου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Στυλ. Δ. Βλησιόης.

ΠΑΤΡΩΝ: Πάτροκλ Ναυτόπουλο, Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ντηντῆς Ι. Φαρμακίδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ρομπνσὼν τῆς Ἐφημονήσου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωρ Κ. Κορότσης, Σώτηρ. Ν. Τζωρτζόπουλος, Ἀλ. Δ. Κλειδωνᾶς.

ΥΔΡΑΣ: Πάνος Ι. Παντελάκης, Ἀθανασία Ράλλη, Ἐμ. Κ. Σκουζᾶς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΖΑΓΑΝΙΑΡΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Δ. ΒΛΗΣΙΔΗΣ ἐν Ν. Φαλήρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2559